

Člani podskupin za pravo, zgodovino in pravičnost

VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana

Na podlagi razgovora z ministrom gospodom Karlom Erjavcem decembra 2012, razširjene klavzure s skupino odvetnikov in agentk Slovenije v soboto, dne 5.1.2013 in kontradiktorne razprave na razširjenem zasedanju strateškega sveta MZZ v ponedeljek 21.1.2013, podpisani predlagamo Vladi Republike Slovenije naslednji sklep dodatno k gradivu, ki je bilo že vloženo v postopku:

SKLEP

PREDLOG SLOVENIJE ZA POTEK MEJE NA OBMOČJU ZAHODNE ISTRE
(OBMOČJU STO) IN NA MORJU

ZAHODNA ISTRA (območje STO)

Sektor 12 – kopenska meja

Od vzpetine Sovinjak pri Topolovcu poteka meja po južni meji zgodovinske občine Piran.

Sektor 13 – meja na morju

Meja na morju poteka v ravni črti od zadnje kopenske točke zgodovinske občine Piran do točke T6 na morju k.o. morje.

Utemeljitev izhodišč:

Potek meje med avstrijskim in ogrskim delom monarhije se upošteva tudi pri določitvi meje v Istri in na morju, enako kot je to upoštevala projektna enota MZZ pri določitvi meje od Mure proti zahodu.

Istra je bila upravno do leta 1918 v avstrijskem delu Avstro-Ogrske monarhije in sestavni del Primorja, ki je obsegalo Pokneženo grofijo Goriško in Gradiško, Mejno grofijo Istro in samosvoje mesto Trst. Od leta 1918 do leta 1943 je bila Istra po italijanski okupaciji v Kraljevini Italiji, od leta 1943 do leta 1945 pa po nemški okupaciji v Operacijski coni Jadransko primorje. Istra tudi med drugo svetovno vojno ni pripadla Nezavisni državi Hrvaški.

Po pariški Mirovni pogodbi leta 1947 je del Istre pripadel Jugoslaviji, del Istre med Trstom in reko Mirno pa je prešel pod Vojaško upravo Jugoslovanske armade. Na zahodu je bilo slovensko narodnostno ozemlje razdeljeno med Italijo in Jugoslavijo izključno na škodo Slovencev, ki so izgubili Trst in Gorico z zaledjem. Hrvati so pridobili večji del Istre in nekatere otoke, kar nikoli v zgodovini ni bilo v sklopu držav, ki so združevale Hrvate.

Temeljno izhodišče za tretji sektor v Istri je razmejitev na kopenskem delu. V času SFRJ ni bila po letu 1954, ko je cona B STO pripadla Jugoslaviji, z nobenim ustreznim državnim aktom določena republiška meja med Slovenijo in Hrvaško. Iz tega razloga tudi izvira sedanji spor o tem delu meje. Iz odločbe Ustavnega sodišča jasno izhaja, da na spornih delih ni naša država z ničemer omejena pri svojih predlogih.

Hrvaška je po osamosvojitvi z različnimi realnimi in verbalnimi dejanji skušala prejudicirati mejo, vendar njena ravnanja ne morejo biti pravno upoštevana. Iz teh ravnanj pa seveda lahko anticipiramo, da bo Hrvaška zahtevala razmejitev v Piranskem zalivu in na reki Dragonji. S tem bo podana zahteva po delu našega kopnega ozemlja južno od Dragonje ter del Piranskega zaliva, ki je pravno uvrščen v notranje vode in se prav tako obravnava kot kopno ozemlje. Slovenija ima zato ne le pravico, **temveč tudi dolžnost**, da zahteva pravično in zgodovinsko ter pravno utemeljeno razmejitev z južno mejo k.o. Kaštela in k.o. Savudrije.

Po Londonskem memorandumu je bil Sloveniji zagotovljen izhod na odprto mejo in celotna piranska občina s Savudrijo in Kaštelom. Kar vsebuje dogovarjanje Kardelj – Bakarič leta 1954, za Slovenijo ne more imeti pravno-formalnih učinkov. Pravno-formalno dejstvo je, da po priključitvi cone B STO meja med Slovenijo in Hrvaško nikoli ni bila določena z nekim aktom ali objavo v Uradnem listu. Nastala je s samovoljno ustanovitvijo občinskih območij.

Sklepi arbitražne komisije mirovne konference o Jugoslaviji – Badinterjeva komisija, v 4. točki določa, da nobena nasilna sprememba obstoječih meja in razmejitev ne more imeti pravnih učinkov. Prav to je vsa leta počela Hrvaška. Z nasilnimi in samovoljnimi dejanji si je prisvojila del k.o. Sečovlje s štirimi slovenskimi zaselki, del Piranskega zaliva in z ekološko ribolovno cono zaprla odprto morje. Dobesedno izvaja nasilno razmejitev z zapiranjem in aretacijami posameznih slovenskih državljanov, z grožnjami, z vojaško topovnjačo, hrvaškim helikopterjem ter policijskimi čolni v Piranskem zalivu. Hrvaška kontrolna točka je ob ostrih protestih slovenske zunanje politike postavljena na cesti – parc. št. 5451 k.o. Sečovlje, ki je javno dobro v korist Republike Slovenije. Sledili so preklopi telefonov in elektrike na hrvaško stran in nova nastavitve Zemljiške knjige in katastra na Hrvaškem. Pretresljivo je pričevanje pok. Danila Petrinje iz Kopra, nosilca partizanske spomenice, ki jih opisuje v izjavah z dne 11. julija 1955, 25. julija 1955, ko je kot predsednik Okrajnega ljudskega odbora Sežana doživljal nasilja nad prebivalci Slovenske Istre. Te zapise je podpisanemu Danijelu Starmanu, Danilo Petrinja izročil osebno.

Nasilna ravnanja na območju Štrigove so opisana v knjigi dr. Petra Pavla Klasinca (2012) in M. Slana, Koridorji Murske Republike, Revije 2000 (št. 124-126, 167) »Ko so aprila 1947 preko noči s pomočjo hrvaške in slovenske udbovske službe napravili Međimurje hrvaško. Politična odločitev je bila, da Razkrižje in Štrigovo z 22 zaselki priključijo Hrvaški. /.../ Zaprlji so jih, mučili, v eni sami noči s koli in pestmi pobili v Štrigovi 30 nedolžnih Slovencev....«

Ta ravnanja sodijo pod pojem nasilne spremembe naših meja ter bi jih morali uveljavljati kot **pravno nične**.

Ravnanja, ki nasprotujejo ustavi, prisilnim predpisom in moralnim načelom, so po občem pravu nična. V tem okviru se presojuje tudi ravnanja in opustitve slovenskih oblasti (revolucionarjev, politikov, policije...).

Podpisniki izhajamo iz nesporne ugotovitve:

- da je bivša SFRJ razpadla in da so nove države, nastale na njenem ozemlju enakopravne naslednice,
- da bivša SFRJ ni delovala kot pravno urejena država in so se v njej kršile človekove pravice, nacionalne pravice in **pravice republik in avtonomnih pokrajin** (Preambula Temeljne ustavne listine),
- da je v Istri na podlagi Sporazuma o soglasju (Londonski memorandum – 5.10.1954), določena južna meja STO po sredini reke Mirne in na kopnem po etničnem načelu.

Po Sporazumu o arbitraži je dopustno dokazovanje protiustavnih in protipravnih ravnanj v sporu v obdobju pred **25.06.1991**.

Po načelih odprtega arbitražnega sojenja v skladu s pravili in načeli mednarodnega prava, po katerih se bo odločalo o poteku meje med RS in RH na kopnem in na morju je dopustno dokazovati:

- da so se v bivši SFRJ kršile človekove pravice, nacionalne pravice in **pravice republik in avtonomnih pokrajin** (Preambula Temeljne ustavne listine);
- nekdanji republiki Slovenija in Hrvaška meje nista določili in nikoli priznali s posebnim aktom. Med republikama so bile razdeljene pristojnosti, ki se po letu 1954 niso skladale ne z nekdanjimi k.o., ne z upravno in sodno razdelitvijo slovenskih dežel 1918 in niti s cerkvenimi mejami;
- ustrahovanje v enopartijskem sistemu s sankcijami (izguba službe, zapor, Goli otok...);
- da je kot posledica ničnosti potrebno vzpostaviti prvotno stanje (ex tunc).

Meje občine Piran so se pokrivale tudi z mejami dekanije Piran, kar priča razdelitev na zemljevidu iz leta 1847. V okviru Tržaško-koprške škofije je bil koprski del vedno voden posebej in iz vseh šematizmov vse do leta 1954 je to bilo razvidno. Dekanijo Piran so sestavljale župnije: Piran, Sečovlje, Izola, Savudrija, Kaštel, Marija na Krasu in kaplanija Strunjan. Meja dekanije Piran ni bila

samo dekanijska, ampak tudi župnijska in škofijska. Škofijska in dekanijska meja je bila spremenjena šele leta 1954.

Koprška škofija se ni nikoli odpovedala delu dekanije Piran.

Podpisniki vztrajamo na stališču, da mora Slovenija v arbitražnem sporu, ko dokazuje svoje pravice na podlagi najmočnejšega pravnega naslova – mednarodne pogodbe, storiti vse, da bo tribunal sprejel odločitev na podlagi vseh navedenih dokazov, sicer gre nesporno za oškodovanje **vitalnih interesov** Republike Slovenije.

Na podlagi teh izhodišč bodo naši odvetniki dopolnili predmet spora in memoranduma v delu Zahodna Istra (področje nekdanje STO). Zbrana dokumentacija projektne enote MZZ in podpisanih članov delovne podskupine ter mednarodnopravna analiza posledic prenehanja STO utemeljuje zahtevek. Tak predmet spora je podlaga za odločitev sodišča ali za dogovor med državama za prijateljsko rešitev spora ob pomoči tribunala (8. točka šestega člena Sporazuma o arbitraži).

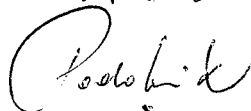
V Ljubljani, 22. januar 2013

Podpisniki:

dr. Duša Krnel Umek

Marjan Podobnik

mag. p. Marjan Vogrin

dr. Peter Pavel Klasinc

Danijel Starman

Priloga: predlog poteka meje-zemljevid

Vročeno:

Vlada RS

MZZ – projekta enota

MZZ – Karel Erjavec, minister

Poslanska skupina SDS, Jože Tanko